

WILLIAM MAKEPEACE THACKERAY

Istoria lui Pendennis

Volumul 1

Traducere din limba engleză, note și studiu introductiv de
EMIL SÎRBULESCU

Ilustrații de W.M. Thackeray

CORINT

CLASICI AI LITERATURII

Pen a promis mirat, iar Foker, după ce Morgan a închis ușa în urma maiorului, l-a luat de braț pe amicul său și a continuat drumul pufăind în tăcere din trabucul său. În cele din urmă, ajungând în Charing Cross, în drum spre Temple, Harry Foker a izbucnit în acel elogiu adus poeziei, regretând tinerețea irosită în zadar despre care am mai pomenit. Și pe tot drumul până la ușa lui Pen, din Lamb Court, tânărul Harry Foker n-a încetat să vorbească despre cântat și despre Blanche Amory.

CUPRINS

<i>Studiu introductiv de Emil Sîrbulescu – Istoria lui Pendennis, autoportretul unui portretist</i>	5
Tabel cronologic	33
Dedicație	38
Prefața autorului	39
CAPITOLUL 1 – <i>Arată cum prima dragoste poate întrerupe micul-dejun</i>	43
CAPITOLUL 2 – <i>Un arbore genealogic și alte probleme de familie</i>	51
CAPITOLUL 3 – <i>În care Pendennis ne apare cu adevărat ca un om foarte tânăr</i>	76
CAPITOLUL 4 – <i>Doamna Haller</i>	94
CAPITOLUL 5 – <i>Doamna Haller acasă</i>	105
CAPITOLUL 6 – <i>Conține atât dragoste, cât și război</i>	124
CAPITOLUL 7 – <i>În care maiorul își face apariția</i>	140
CAPITOLUL 8 – <i>În care Pen este lăsat să aștepte la ușă, în timp ce cititorul este informat cine e micuța Laura</i>	152
CAPITOLUL 9 – <i>În care maiorul deschide campania</i>	168
CAPITOLUL 10 – <i>Înfruntând inamicul</i>	178
CAPITOLUL 11 – <i>Negocieri</i>	187
CAPITOLUL 12 – <i>În care se propune o partidă de vânătoare</i>	200
CAPITOLUL 13 – <i>Criza</i>	211

CAPITOLUL 15 – Târgușorul fericit 233
 CAPITOLUL 16 – Care încheie prima parte a acestei istorii . . . 249
 CAPITOLUL 17 – Alma Mater 273
 CAPITOLUL 18 – Pendennis de Bonifaciu 287
 CAPITOLUL 19 – Isprăvile craiului 307
 CAPITOLUL 20 – Fuga după înfrângere 318
 CAPITOLUL 21 – Întoarcerea fiului risipitor 329
 CAPITOLUL 22 – Chipuri noi 342
 CAPITOLUL 23 – O mică inocentă 367
 CAPITOLUL 24 – Cuprinde și dragoste, și gelozie 380
 CAPITOLUL 25 – O casa plină de musafiri 393
 CAPITOLUL 26 – Conține unele întâmplări de la bal 413
 CAPITOLUL 27 – În care eroii noștri sunt cam arțăgoși,
 dar și sentimentali 425
 CAPITOLUL 28 – Babilon 445
 CAPITOLUL 29 – Cavalerii din Temple 461
 CAPITOLUL 30 – Cunoștințe vechi și noi 474
 CAPITOLUL 31 – În care ucenicul tipografului bate la ușă 490
 CAPITOLUL 32 – Care are loc în apropiere de Ludgate Hill 508
 CAPITOLUL 33 – În care povestirea mai zăbovește
 încă în Fleet Street 523
 CAPITOLUL 34 – O recepție în străduța Paternoster 532
 CAPITOLUL 35 – Pall Mall Gazette 548
 CAPITOLUL 36 – În care Pen apare în oraș, dar și la țară . 557
 CAPITOLUL 37 – În care Silfida reappare 578
 CAPITOLUL 38 – În care colonelul Altamont
 apare și dispere 590

Titlu	Autor
Agnes Grey	Anne Brontë
Anna Karenina	Lev Tolstoi
Bâlciiul deșertăciunilor	W.M. Thackeray
Berlin Alexanderplatz. Povestea lui Franz Biberkopf	Alfred Döblin
Contele de Monte-Cristo	Alexandre Dumas
Cazul tovarășului Tulaev	Victor Serge
Crimă și pedeapsă	F. M. Dostoievski
Dama de pică și alte proze	Aleksandr Pușkin
David Copperfield	Charles Dickens
Departee de lumea dezlăntuită	Thomas Hardy
Doamna Dalloway • Camera lui Jacob	Virginia Woolf
Duelul • Dramă la vânătoare	Anton Cehov
Emma	Jane Austen
Eugenie Grandet	Honoré de Balzac
Fantoma de la Operă	Gaston Leroux
Femeia în alb	Wilkie Collins
Ferma animalelor • 1984	George Orwell
Fetele moarte	Jorge Ibarguengoitia
Foamea	Knut Hamsun
Fii și îndrăgostiți	D.H. Lawrence
Frații Karamazov	F.M. Dostoievski
Iluzii pierdute	Honoré de Balzac
În așteptarea fericirii	Andrei Platonov
Însemnările lui Malte Laurids Brigge	R.M. Rilke
Jane Eyre	Charlotte Brontë
La răscruce de vânturi	Emily Brontë
Litera stacojie	Nathaniel Hawthorne
Marele Meaulnes	Alain-Fournier
Marele Gatsby	F. Scott Fitzgerald
Mănăstirea din Parma	Stendhal
Mănăstirea Northanger	Jane Austen
Mândrie și prejudecată	Jane Austen
Mizerabili	Victor Hugo
Necunoscuta de la Wildfell Hall	Anne Brontë
Oliver Twist	Charles Dickens
Pagini alese din literatura rusă a secolului al XIX-lea	
Parcul Mansfield	Jane Austen

CAPITOLUL 1

ARATĂ CUM PRIMA DRAGOSTE POATE ÎNTRERUPE
MICUL-DEJUN

Într-o minunată dimineață, în plin sezon londonez, maiorul Arthur Pendennis plecă de la reședința sa pentru a lua, ca de obicei, micul-dejun, la un anumit club din Pall Mall, a cărui podoabă de preț era. Invariabil, la zece și un sfert, maiorul își făcea apariția cu cele mai lustruite ghete din întreaga Londră, cu o cravată de dimineață, în carouri, care niciodată nu era mototolită până la ora prânzului, o vestă din piele de bivol, pe ai cărei nasturi se putea vedea coroana suveranului său, și cămăși atât de albe, încât însuși domnul Brummel¹ s-a interesat de numele și adresa lenjereșei, pe care, dacă acest mare om n-ar fi fost obligat să fugă din țară, fără îndoială că ar fi angajat-o. Haina lui Pendennis, mânușile sale albe, perciunii și chiar bastonul său erau perfecte în felul lor, specifice costumației unui militar *en retraite*². De departe, sau chiar văzându-l numai de la spate, nu i-ai fi dat mai mult de treizeci de ani. Dar, cercetându-l cu atenție și de aproape, puteai

¹ George Bryan „Beau” Brummell (1778–1840) a fost o figură iconică în Anglia Regentei, cunoscut pentru gustul său impecabil și influența sa asupra modei masculine. A fost un apropiat al viitorului rege George al IV-lea și a stabilit standardul pentru moda bărbaților la începutul secolului al XIX-lea. Brummell era faimos pentru spiritul său, farmecul și atenția sa la igienă, stabilind o nouă eră în moda bărbaților care punea accent pe simplitate, curățenie și eleganță.

² „În retragere, pensionar” (fr., în original).

observa natura artificială a părului său castaniu, bogat, și numărul mare de riduri din jurul ochilor săi cam incolori pe fața pătată. Avea nasul generalului Wellington, iar mâinile lui, ca și manșetele, erau frumoase, lungi și albe. La manșete avea butoni de aur dăruți de Alteța Sa Regală, ducele de York, iar pe degete purta mai multe inele elegante, cel mai însemnat și mai mare dintre ele fiind împodobit cu vestitul blazon al familiei Pendennis.

Maiorul lua întotdeauna în primire aceeași masă din același colț al sălii, de unde nimeni până acum nu se gândise vreodată să-l îndepărteze. Câțiva ștregari – zănatici și nesăbuiți – încercaseră în primele zile să-l priveze de locul său; dar a fost atâta demnitate calmă în felul în care maiorul a luat loc la masa de alături și i-a măsurat pe intruși, încât a devenit imposibil ca cineva să stea și să dejuneze sub privirea sa; iar masa cu pricina – lângă foc și totuși lângă fereastră – a rămas a lui. Scrisorile erau depuse acolo, în așteptarea sosirii sale, și nu puțini erau tinerii din oraș care priveau cu mirare la numărul mare de mesaje, precum și la sigiliile pe care le purtau. Dacă se iveau întrebări despre etichetă, societate, cine cu cine era căsătorit, ce vârstă avea ducele cutare, atunci Pendennis era omul la care apela toată lumea. Marchizele veneau cu trăsura până la club, ca să-i lase bilete sau să-l ia cu ele. Amabilitatea lui era perfectă. Tinerilor le plăcea să se plimbe cu el prin Hyde Park sau în jos, pe Pall Mall, pentru că saluta pe toată lumea, și fiecare om cu care se întâlnea era un lord.

Așadar, maiorul se așeză la masa obișnuită și, în timp ce chelnerii se grăbeau să-i aducă pâinea prăjită și ziarul proaspăt, trecu în revistă prin ochelarii cu rame de aur scrisorile, examinându-le una câte una și așezându-le în ordine. Era invitații solemne pentru cină, care-i sugerau trei feluri de mâncare și o conversație greoaie, erau grațioase bilețele confidentiale, aducându-i rugăminți feminine; mai era o scrisoare pe hârtie groasă, oficială, de

la marchizul de Steyne, invitându-l să vină la Richmond pentru o mică petrecere la „Steaua și Jartiera”, și încă una de la episcopul de Ealing și doamna Trail, care solicita maiurului Pendennis onoarea de a petrece câteva clipe la Ealing House. Toate aceste scrisori maiorul le citi cu condescendență și cu o satisfacție și mai mare pentru că Glowry, chirurgul scoțian, care tocmai lua micul-dejun la masa de alături, îl privea, urându-l pentru atâtea invitații pe care nimeni, niciodată, nu i le trimitea și lui.

Acestea fiind citite deci cu atenție, maiorul scoase agenda de buzunar, pentru a vedea în ce zile e liber și pe care dintre aceste ospitaliere invitații își putea îngădui să le accepte sau să le refuze.

Așa că renunță la Cutler, directorul Companiei Indiilor de Est din Baker Street, pentru a cina cu lordul Steyne și mica societate franțuzească de la „Steaua și Jartiera”; îl acceptă pe episcop, cu toate că masa era plictisitoare, deoarece îi plăcea să stea la masă cu episcopi; parcurse astfel întreaga listă, dispunând de ei potrivit fanteziei și propriului său interes. Luă apoi micul-dejun și răsfoi gazeta urmărind rubricile de nașteri și decese, ori „Noutăți mondene”, pentru a vedea dacă numele său figura printre invitații la aniversarea lordului Cutare, purtând între timp conversații cu diferiți cunoscuți de prin sală.

Printre scrisorile care alcătuiau provizia maiurului pentru dimineața aceea, una singură mai rămăsese încă necitită și aștepta solitară, separată de elegantele scrisori londoneze, purtând un timbru de țară și un sigiliu banal. Adresa era scrisă de mână delicată a unei femei, cu mențiunea „urgent”, adăugată de însăși grațioasa expeditoare; și totuși, maiorul, din motive personale, își neglija până în momentul de față umilul petiționar rural care, desigur, abia dacă spera la o audiență printre atâtea scrisori de seamă prezente la micul-dejun. Era, de fapt, o scrisoare de la o rudă de-ale lui Pendennis și, în timp ce scrisorile însemnate, de la

cunoștințele fratelui ei, erau deschise, audiate și apoi puse deoparte, răbdătoarea scrisoare de la țară a așteptat mult timp în anticameră, adică sub un castron, pentru a fi primită spre ascultare.

În cele din urmă, veni și rândul acestei scrisori, iar maiorul rupse sigiliul, cu inscripția „Fairoaks” și „Clavering St. Mary's”, în loc de timbru. Era o scrisoare dublă, și maiorul, înainte de a ataca epistola dinăuntru, cercetă cu multă atenție plicul.

— Iar o scrisoare de la vreun *dunuce*, mârâi domnul Glowry, ca pentru sine. Sper că Pendennis n-o va lăsa la urmă.

Dragul meu maior Pendennis, se spunea în scrisoare, te rog și te implor să vii aici *imediat*.

„Tot ce se poate”, își zise maiorul, „și invitația marchizului e tot pentru astăzi.”

Trec prin cea mai mare durere și încurcătură. Băiatul meu iubit, care până acum credeam că întruchipează tot ceea ce o mamă iubitoare își poate dori mai mult și mai mult, mă necăjește *îngrozitor*. A făcut – abia de pot să scriu – o pasiune, o dragoste nebună (la aceasta, maiorul rânji), pentru o actriță care dă spectacole aici. E cu cel puțin doisprezece ani mai în vârstă decât Arthur, care va împlini optsprezece ani abia în februarie, și sârmanul băiat ține morțiș să se însoare cu ea.

„Hm! Oare ce-l face pe maior să înjure acum?” se întrebă domnul Glowry, pentru că, după citirea nemaipomenitei scrisori, pe chipul maiorului se concentraseră toată mânia și mirarea de care era în stare.

Așa că, dragul meu prieten, continua îndurerata doamnă, vino la mine de îndată ce primești scrisoarea. Și, ca tutore al lui Arthur, roagă-l, ordonă-i nenorocitului de copil să renunțe la această hotărâre vrednică de plâns.

Apoi, după mai multe rugăminți cu privire la cele de mai sus, autoarea încheia semnând Helen Pendennis, iubitoarea și nefericita soră a maiorului.

— Marți, la Fairoaks, murmură maiorul citind ultimele cuvinte ale scrisorii. O încurcătură a dracului de plăcută la Fairoaks pentru o zi de marți! Să vedem acum ce are de spus băiatul.

Și luă cealaltă scrisoare, acoperită cu scrisul foarte nervos al unui tânăr, parafată cu marele sigiliu al familiei Pendennis, mai mare chiar decât al maiorului, și stropită peste tot cu ceară – ca dovadă a tremurului și tulburării de care fusese cuprins semnatarul. Epistola suna după cum urmează:

Fairoaks, luni, la miezul nopții.

Iubitul meu unchi,

Făcându-vă cunoscută logodna mea cu miss Costigan, fiica lui J. Chesterfield Costigan, Esq.¹, din Costiganstown, dar, probabil, mai bine cunoscută de către dumneavoastră sub numele ei de actriță drept miss Fotheringay de la Royal Theatre din Drury Lane colț cu Crow Street, sunt conștient că anunț un fapt care nu poate fi – luând în considerațiune cel puțin prezentele prejudecăți ale societății – primit cu bucurie de familia mea. Prea iubita mea mamă căreia – Dumnezeu știe – n-aș dori cătuși de puțin să-i pricinuiesc dureri inutile, este profund mișcată și îndurerată (o spun cu tot regretul) de știrea pe care i-am adus-o astă-seară. Vă implor, stimate domn, să vă prezentați până la noi, pentru a încerca să o convingeți pe mama și să o consolați. Cu toate că miss Costigan

¹ *Esquire* (abreviat *Esq.*) a fost inițial un titlu de rang social deasupra celui de simplu gentleman, permis, de exemplu, fiilor nobililor și nobililor care nu posedau niciun alt titlu. Pe această bază, un gentleman era desemnat cu Mr. („domn”) înaintea numelui, în timp ce un *Esquire* era desemnat „*Esq.*” (fără un prefix nominal) după nume.

e obligată de sărăcie să-și câștige o existență onorabilă, prin exercitarea minunatelor sale talente, familia ei este la fel de veche și de nobilă ca și a noastră. Când strămoșul nostru, Ralph Pendennis, a debarcat împreună cu Richard al II-lea în Irlanda, strămoșii logodnicei mele erau regii acelei țări. Toate acestea le știu de la domnul Costigan, care, ca și dumneavoastră, este militar.

În zadar am încercat să discut cu iubita mea mamă și să-i dovedesc și ei că o tânără doamnă de un caracter și o obârșie fără cusur, înzestrată cu cele mai înalte daruri ale frumuseții și geniului, care se dedică practicării uneia dintre cele mai nobile profesii pentru sacrul scop de a-și întreține familia, este o ființă pe care noi ar trebui s-o iubim și s-o respectăm, în loc s-o evităm; biata mama are prejudecăți pe care, prin logica mea, mi-e imposibil s-o fac să le depășească și refuză cu încăpățănare să primească în brațele ei pe cea care este gata să-i fie fiica cea mai devotată și iubitoare în tot restul vieții.

Deși miss Costigan este cu câțiva ani mai în vârstă decât mine, această circumstanță nu acționează ca o barieră în fața afecțiunii mele și, sunt sigur, nu-i va influența nici durata. O dragoste ca a mea, domnule, cred că se naște o dată pentru totdeauna. Și cum nu mă gândisem niciodată la dragoste înainte de a o vedea, simt că voi muri fără să cunosc o altă pasiune. Aceasta e soarta vieții mele; cu multă delicatețe, însă, chiar miss C a dat de înțeles că diferența de vârstă – de care eu nu am fost niciodată conștient – ar putea sta în calea legăturii noastre. Și, odată iubind, m-aș disprețui și aș fi nevrednic de numele meu de gentleman dacă aș ezita măcar o clipă să rămân fidel pasiunii mele, dacă n-aș da totul pentru ceea ce simt și nu m-aș oferi cu tot sufletul și cu toată averea femeii care mă iubește sincer.

Insist asupra unei cât mai grabnice căsătorii cu Emily – pentru că, de ce, la urma urmei, să mai întârziem? Întârzierea implică o îndoială, presupunere pe care o consider neîntemeiată.

Refuz să cred că sentimentele mele față de Emily se pot schimba; indiferent de vârstă, ea nu va rămâne altceva decât unicul obiect al iubirii mele. Atunci, de ce să mai așteptăm? Vă implor, iubitul meu unchi, veniți aici să o înduplecați pe mama să accepte unirea noastră. Mă adresez dumneavoastră ca unui om de lume *qui mores hominum multorum vidit et urbes*¹ și care nu va simți nimic din temerile și scrupulele ce frământă o doamnă care, la drept vorbind, n-a prea plecat din satul ei.

Vă rog să veniți cât se poate de repede. Sunt destul de sigur că, fără a ține seamă de avere, o veți admira și aproba pe iubita mea Emily.

Cu afecțiune,
al dumneavoastră nepot,
Arthur Pendennis jr

Când maiorul termină de parcurs această scrisoare, chipul său căpătase o expresie de mânie și de oroare, atât de cumplită, încât Glowry, chirurgul, se căută de îndată în buzunar după lanțeta pe care o purta asupra lui și se gândi că mult respectatul său prieten va avea o criză. Și, într-adevăr, veștile primite erau de ajuns pentru a-l tulbura pe Pendennis. Capul familiei, gata să se însoare cu o actriță! Cu atâția ani mai mare decât el! Încăpățânatul băiat, pe punctul de a se azvârli în viața conjugală! „Maică-sa l-a alintat prea mult pe ticălosul ăsta mic, cu sentimentalismele ei afurisite și cu toate prostiile romantice. Nepotul meu, să se însoare cu o

¹ Arthur Pendennis citează din *Arta Poetică* a poetului latin Horatius: „Dic mihi Musa, virum, captae post tempora Troiae / qui mores hominum multorum vidit et urbes.” „Cântă-mi, zeiță, bărbatul ce după al Troiei dezastru, Multe-obiceiuri și-orașe văzu la mulțimi de popoare.” *De Arte Poetica, Epistula ad Pisones (Arta Poetică, „Epistola către Pisoni”*, 141-142, trad. Ionel Marinescu, în Horatius, *Opera Omnia*, volumul 2, București, Editura Univers, 1980).

regină de tragedie! Fie-ți milă, Doamne, va râde lumea de mine, de nici n-o să mai îndrăznesc să scot capul din casă!” Așa se lamenta maiorul în sinea lui și se gândea, cu o nestăpânită durere, că va trebui să renunțe la serata lordului Steyne, de la Richmond, și că-și va pierde odihna și noaptea într-un poștalion respingător, în loc să se simtă bine, așa cum își promisese, în cea mai agreabilă și selectă societate din Anglia.

Se ridică de la masă pentru a se duce în biroul alăturat, unde, cu o tristețe nespusă, le scrisese refuzul său marchizului, contelui, episcopului și tuturor celorlalți; porunci apoi servitorului să rezerve locuri chiar în poștalionul din seara aceea, trecând bineînțeles costul biletelor de călătorie în contul văduvei și al tânărului neisprăvit, căruia maiorul îi era tutore.

CAPITOLUL 2

UN ARBORE GENEALOGIC ȘI ALTE PROBLEME DE FAMILIE

Demult, pe timpul lui George Magnificul, într-un orășel din vestul Angliei, Clavering, locuia un gentleman pe nume Pendennis. Cei care trăiseră pe atunci văzuseră numele său pictat alături de un mojar pe o scândură deasupra intrării unei foarte modeste drogherii, la Bath, unde domnul Pendennis exercita profesiunea de chirurg și spițer; și unde mai sus-numitul spițer nu numai că îi îngrijea pe domni la patul de suferință și pe doamne în cele mai interesante perioade ale vieții lor, dar se și cobora până acolo încât să vândă de la teighea un platură de hârtie maronie nevestei unui fermier, ori să facă negoț cu periute de dinți, pudră pentru păr sau parfumuri de la Londra.

Și totuși, micul nostru spițer care vindea săruri de un penny unui client ocazional sau o și mai mirositoare bucată de săpun de Windsor era un adevărat gentleman, cu o bună educație, făcând parte dintr-o familie la fel de veche ca oricare alta din comitatul Somerset. Era de obârșie din Cornwall, iar arborele său genealogic purta rădăcinile familiei Pendennis până în vremea druizilor, dacă nu și mai mult înaintea acestora. Se făcuseră căsătorii cu normanzii și se înrudiseră cu toate marile familii din Wales și Brittany. Pendennis mai avusese parte și de o fărâmă de educație universitară și și-ar fi urmat cariera într-un mod strălucit dacă, în al doilea an al șederii sale la Oxbridge¹, tatăl său n-ar fi murit

¹ „Oxbridge” – termen colocvial adesea folosit pentru a se referi în mod colectiv la Universitatea din Oxford și Universitatea din Cambridge,

LBRIS

We know

Coordonatoare Corint Clasici ai literaturii
IULIA-CRISTIANA STAN

WILLIAM MAKEPEACE THACKERAY

Istoria lui Pendennis

Volumul 2

Traducere din limba engleză, note și studiu introductiv de
EMIL SÎRBULESCU

Ilustrații de W.M. Thackeray

CORINT

CLASICI AI LITERATURII

minciuna, răul. Și, știind bine cât de josnic este cel mai bun dintre noi, să-i întindem mâna cu bunăvoință lui Arthur Pendennis, în ciuda tuturor lipsurilor și defectelor sale. Să-i întindem mâna lui Arthur Pendennis, care nu pretinde a fi un erou, ci un bărbat și un frate.

CUPRINS

CAPITOLUL 39 – <i>Se referă la afacerile domnului Harry Foker</i>	5
CAPITOLUL 40 – <i>Îl poartă pe cititor atât la Richmond, cât și la Greenwich</i>	23
CAPITOLUL 41 – <i>Conține un nou incident</i>	37
CAPITOLUL 42 – <i>Alsacia</i>	54
CAPITOLUL 43 – <i>În care colonelul povestește câteva dintre aventurile sale</i>	66
CAPITOLUL 44 – <i>Un capitol de conversație</i>	81
CAPITOLUL 45 – <i>Partenerii domnișoarei Amory</i>	102
CAPITOLUL 46 – <i>Monseigneur s'amuse</i>	119
CAPITOLUL 47 – <i>O vizită de curtoazie</i>	140
CAPITOLUL 48 – <i>În Shepherd's Inn</i>	148
CAPITOLUL 49 – <i>În sau lângă Temple Garden</i>	157
CAPITOLUL 50 – <i>Din nou despre târgușorul fericit</i>	170
CAPITOLUL 51 – <i>Care ar fi putut foarte bine să fie cel de pe urmă</i>	179
CAPITOLUL 52 – <i>Un capitol critic</i>	197
CAPITOLUL 53 – <i>Convalescență</i>	211
CAPITOLUL 54 – <i>Interesul pentru Fanny a pierit</i>	229
CAPITOLUL 55 – <i>În care Fanny se logodește cu un tânăr chirurg</i>	244

CAPITOLUL 56 – <i>Pământ străin</i>	260
CAPITOLUL 57 – <i>Fairoaks de închiriat</i>	277
CAPITOLUL 58 – <i>Prieteni vechi</i>	291
CAPITOLUL 59 – <i>Lămuriri</i>	309
CAPITOLUL 60 – <i>Conversații</i>	319
CAPITOLUL 61 – <i>Mersul lumii</i>	338
CAPITOLUL 62 – <i>Care contează, poate, pentru capitolul al șaizeci și unulea</i>	359
CAPITOLUL 63 – <i>Phyllis și Corydon</i>	377
CAPITOLUL 64 – <i>Ispita</i>	385
CAPITOLUL 65 – <i>În care Pen începe campania electorală</i>	401
CAPITOLUL 66 – <i>În care Pen are o îndoială cu privire la alegerea sa</i>	414
CAPITOLUL 67 – <i>În care maiorul este rugat să se ridice și să ia cuvântul</i>	431
CAPITOLUL 68 – <i>În care maiorul nu renunță nici la bani, nici la viață</i>	446
CAPITOLUL 69 – <i>Pendennis își face socoteala</i>	457
CAPITOLUL 70 – <i>Fiat justiția</i>	466
CAPITOLUL 71 – <i>În care lucrurile încep să se limpezească</i>	477
CAPITOLUL 72 – <i>Domnul și doamna Sam Huxter</i>	488
CAPITOLUL 73 – <i>Arată că era mai bine pentru Arthur să-și fi luat un bilet dus-întors</i>	503
CAPITOLUL 74 – <i>Un capitol de căsătorie</i>	513
CAPITOLUL 75 – <i>Exeunt omnes</i>	525

Titlu	Autor
Agnes Grey	Anne Brontë
Anna Karenina	Lev Tolstoi
Bâlcium desertăciunilor	W.M. Thackeray
Berlin Alexanderplatz. Povestea lui Franz Biberkopf	Alfred Döblin
Contele de Monte-Cristo	Alexandre Dumas
Cazul tovarășului Tulaev	Victor Serge
Crimă și pedeapsă	F. M. Dostoievski
Dama de pică și alte proze	Aleksandr Pușkin
David Copperfield	Charles Dickens
Departee de lumea dezlănțuită	Thomas Hardy
Doamna Dalloway • Camera lui Jacob	Virginia Woolf
Duelul • Dramă la vânătoare	Anton Cehov
Emma	Jane Austen
Eugenie Grandet	Honoré de Balzac
Fantoma de la Operă	Gaston Leroux
Femeia în alb	Wilkie Collins
Ferma animalelor • 1984	George Orwell
Fetele moarte	Jorge Ibarguengoitia
Foamea	Knut Hamsun
Fii și îndrăgostiți	D.H. Lawrence
Frații Karamazov	F.M. Dostoievski
Iluzii pierdute	Honoré de Balzac
În așteptarea fericirii	Andrei Platonov
Însemnările lui Malte Laurids Brigge	R.M. Rilke
Jane Eyre	Charlotte Brontë
La răscruce de vânturi	Emily Brontë
Litera stacojie	Nathaniel Hawthorne
Marele Meaulnes	Alain-Fournier
Marele Gatsby	F. Scott Fitzgerald
Mănăstirea din Parma	Stendhal
Mănăstirea Northanger	Jane Austen
Mândrie și prejudecată	Jane Austen
Mizerabilii	Victor Hugo
Necunoscuta de la Wildfell Hall	Anne Brontë
Oliver Twist	Charles Dickens
Pagini alese din literatura rusă a secolului al XIX-lea	
Parcul Mansfield	Jane Austen

Redactare: ROXANA DRAGNE, ROXANA-ALEXANDRA PANĂ

Tehnoredactare: MIHAELA CIUFU

Designul copertei: ANDREEA APOSTOL

Ilustrația copertei: EDMUND BLAIR LEIGHTON, *O dimineață de duminică ploioasă* (1896)

Ilustrația clapetei: *William Makepeace Thackeray*, dagherotip de Jesse Harrison Whitehurst (1855)

Fotografie disponibilă pe Wikimedia Commons

William Makepeace Thackeray

THE HISTORY OF PENDENNIS: HIS FORTUNES AND MISFORTUNES, HIS FRIENDS AND HIS GREATEST ENEMY

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINT CLASICI AI LITERATURII, un imprint CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THACKERAY, WILLIAM MAKEPEACE

Istoria lui Pendennis / William Makepeace Thackeray; trad. din lb. engleză, st. introd. și note de Emil Sîrbulescu. - București: Corint Clasici ai literaturii, 2025

2 vol.

ISBN 978-606-088-898-7

Vol. 2. - 2025. - ISBN 978-606-088-900-7

I. Sîrbulescu, Emil (trad.; note ; introd.)

821.111

CAPITOLUL 39

SE REFERĂ LA AFACERILE DOMNULUI HARRY FOKER

Din seara aceea fatală, deși încântătoare, din Grosvenor Place, inima domnului Harry Foker trecuse printr-o asemenea stare de agitare, încât nici nu ne vine să credem că un filozof atât de mare ca domnia-sa a scăpat teafăr. Iar dacă luăm în considerare sfaturile prietenești pe care el însuși i le dăduse lui Pen cu puțină vreme înainte, dacă ne amintim înțelepciunea și cunoașterea profundă a lumii de care dăduse dovadă talentatul tânăr; dacă ne gândim că permanenta îngăduință față de propriile slăbiciuni (așa cum îi stă bine unui gentleman cu mijloacele și perspectivele sale) ar fi trebuit – pe bună dreptate – să sporească obișnuitul său cinism, făcându-l – cu fiecare reușită din viață – să disprețuiască din ce în ce mai mult pe toți oamenii cu excepția domnului Harry Foker, ne miră că tocmai el a căzut pradă nefericirii prin care fiecare dintre noi trece o dată sau de două ori în viață, tulburându-și marea înțelepciune din cauza unei femei. Dar Foker, deși un cunoscător precoce al vieții, era totuși bărbat. Nici pe el nu-l putea ocoli destinul celorlalți, așa cum nu-i ocolise nici pe Ahile sau Ajax, sau pe lordul Nelson, sau pe Adam, primul nostru părinte, iar acum, sosindu-i vremea, tânărul Harry a ajuns și el victima Dragostei – stăpâna tuturor.

În seara aceea, când a revenit la „Bucătăria din dos” după ce-l părăsise pe Arthur Pendennis în ușa casei sale din Lamb

Court, jocul de vist și curcanul la țară nu-l-au mai fermecat, glumele amicilor săi i s-au părut fără noimă. Iar când Hodgen, interpretul renumitului cuplet „Hoțul de morminte”, a prezentat un nou cântec, mult mai înspăimântător și mai plin de umor decât cel dintâi, Foker, deși a făcut față situației strigând „Bravo, Hodgen” (așa cum îi cereau politetea și poziția lui ca unul dintre membrii de seamă ai clubului), n-a auzit, de fapt, niciun cuvânt din cântecul care, sub titlul „Pisica din dulap”, a devenit, în interpretarea lui Hodgen, un adevărat succes. Târziu, foarte obosit, s-a furișat în camera lui de acasă, îmbrățișând pe întuneric perna de puf, dar somnul i-a fost tulburat de focul din suflet și de chipul domnișoarei Amory.

Doamne, cât de uscate și de dezgustătoare i se păreau acum aventurile și prietenii sale anterioare! Până în prezent nu prea fusese obișnuit cu societatea femeilor de rangul său. Când se referea la acestea, le numea „femei virtuozose”. Virtutea (hai să ne închipuim că o aveau), care nu compensa, după opinia domnului Foker, lipsa unor calități mult mai vii pe care cea mai mare parte din rudele sale nu le apreciau și pe care el le găsea la frumoasele *Mesdemoiselles*¹ de la teatru. Mama sa, deși bună și iubitoare, nu își amuza fiul. Verișoarele lui, fiicele unchiului din partea mamei, respectabilul conte de Rosherville, îl plectiseau cumplit; una era conservatoare și se ocupa cu geologia; alta era amazoană și fuma țigări de foi. Cea de a treia era o fanatică, preferând cele mai heterodoxe principii în probleme religioase – asta, în cel mai bun caz, mărturisea cea de a patra, care făcea parte dintr-o altă facțiune a bisericii protestante și care transformase bufetul din odaia ei în paraclis și ținea post în fiecare vineri, cât este anul de lung. Cu foarte multă greutate putea fi convins Foker să viziteze casa lor din

¹ „Domnișoare” (fr. în original).

Drummington, ba chiar se jura că se duce cu mai multă bunăvoie la ocnă decât acolo. Nici gazdele nu-l prea iubeau. Lordul Erith, moștenitorul lordului Rosherville, își considera nepotul un om de origine umilă, cu obiceiuri și maniere deplorabile și vulgare, în vreme ce Foker, din motive la fel de bine întemeiate, îl declara pe Erith un îngâmfat și un nerod, scufia de noapte a Camerei Comunelor, calul de bătaie al vorbitorilor, cel mai groaznic dintre toți boșorogii filantropi. Nici George Robert, conte de Grovesend și Rosherville, nu putea să uite cum, într-o seară, când acceptase să joace biliard cu nepotul său, tânărul acesta l-a împuns cu tacul în coaste pe Înălțimea Sa, spunându-i: „Ascultă, babalâcule, am văzut eu multe lovituri proaste în viața mea, dar niciodată n-am văzut una care să o întreacă pe asta.”

Auzind acestea, contele a continuat jocul cu un calm angelic, pentru că Harry îi era oaspete și nepot în același timp. Dar peste noapte a fost cât pe-aci să facă un atac de cord, motiv pentru care s-a retras în apartamentul său, din care n-a mai ieșit până când Harry n-a plecat din Drummington spre Oxbridge, unde interesantul tânăr își desăvârșea educația. A fost o lovitură cumplită pentru venerabilul conte. Întâmplarea nu era niciodată pomenită în familie. Îl evita pe Foker ori de câte ori acesta venea să-l vadă la Londra sau la țară și cu greu putea fi convins să rostească un „bună ziua” tânărului blasfemator. Dar nu voia să-i zdrobească inima surorii sale Agnes, îndepărtându-l pe Harry din familie pentru totdeauna. Nici măcar nu putea strica relațiile cu domnul Foker senior, cu care Înălțimea Sa încheiase multe tranzacții particulare, având ca rezultat schimbarea unor cecuri din partea domnului Foker și a unor autografe din partea contelui, care aveau cuvântul „poliță” scris deasupra ilustrului său nume.

În afara celor patru fete ale lordului Gravesend, ale căror diferite calități au fost enumerate în paragraful precedent, Înălțimea Sa mai fusese binecuvântat și cu a cincea fiică, lady Ann Milton, care, de la începutul vieții sale, fusese destinată unei anumite poziții sociale. Se stabilise de către părinții și mătușa ei că, atunci când domnul Harry Foker va atinge o vârstă potrivită, lady Ann va deveni soția lui. Hotărârea îi era familiară încă de când purta pantalonăși și când Harry, cel mai murdar dintre toți băieții, sosea la Drummington de la școală, cu ochii săi negri, sau în casa tatălui său de la Logwood, unde lady Ann petrecea foarte multă vreme ținându-i companie mătușii sale. Cei doi în cauză au fost de acord cu propunerea celor vârstnici fără niciun fel de proteste. Lady Ann nici măcar nu și-a pus problema că ar putea contesta porunca tatălui ei, tot așa cum Esthera nu s-ar fi împotrivit dorințelor lui Ahasverus. Presupusul moștenitor al casei Foker era de

asemenea supus, pentru că, atunci când bătrânul domn îi declarase: „Harry, unchiul tău și cu mine am căzut de acord ca atunci când tu vei avea vârsta potrivită, să te căsătorești cu lady Ann. Nu va primi niciun ban, dar provine dintr-o familie bună și este plăcută la înfățișare, iar eu îți voi ușura viața. Dacă refuzi, vei avea parte doar de moștenirea mamei tale și de două sute pe an în timpul vieții mele.” Harry a acceptat de la bun început hotărârea părintească, știind foarte bine că tatăl său, deși scump la vorbă, trebuia crezut.

— Bine, domnule, dacă Ann este de acord, accept. La urma urmei, nu este o fată urâtă.

— Și are în vine sângele cel mai nobil din Anglia. Sângele mamei tale, propriul tău sânge, domnule, a continuat fabricantul de bere.

— Bine, domnule, cum doriți, a replicat Harry. Când aveți nevoie de mine, sunați. Dar nu e nicio grabă și sper că vom avea destul timp liber. Vreau să-mi fac de cap înainte de a mă însura.

— Dă-i drumul, Harry, a răspuns binevoitorul tată. Doar nimeni nu te reține, nu-i așa?

Așadar, puține lucruri s-au mai discutat în legătură cu acel subiect, iar domnul Harry s-a avântat în acele distracții care i se potriveau cel mai bine, agățând pe peretele camerei sale o miniatură a verișoarei, alături de gravurile franțuzești, de actrițele și dansatoarele favorite, de tablourile prezentând aspecte de la curse, expresie a gusturilor sale, care îi alcătuiau galeria de artă. Nu era decât un portret unic și lipsit de semnificație, imaginea unui chip rotund încadrat de bucle, care, trebuie să recunoaștem, nici nu era observat alături de *mademoiselle* Petitot dansând pe un curcubeu, sau de *mademoiselle* Redowa cu cizme roșii și o caschetă de lăncier.

Fiind logodită și indisponibilă, lady Ann Milton n-a ieșit în lume atât de mult ca surorile ei, rămânând adesea la Londra în casa lor din Gaunt Square, când mama și celelalte domnișoare plecau în străinătate. Conversau și dansau cu fel de fel de bărbați, care apăreau și dispăreau, poveștile în legătură cu ei fiind diferite. Pentru Ann, însă, nu exista decât o singură poveste: era logodită cu Harry Foker. Nu avea voie să se gândească la nimeni altul. Tristă poveste!

Ei bine, în clipa în care Foker s-a deșteptat, a doua zi după receptia de la lady Clavering, chipul domnișoarei Amory, cu ochii ei cenușii și zâmbetul cuceritor, i-a apărut în față. Cântecele ei („Pe vechiul drum / De atâtea ori mă plimb / De atâtea ori”) încă îi răsună în urechi sârmanului Foker, care, demn de toată compătimirea, îl fredona când încă se mai afla în pat, învelit cu plapuma de mătase stacojie. Pe zidul din fața lui se afla o litografie franțuzească reprezentând o doamnă turcoaică și iubitul ei grec, surprinși de un venerabil otoman, soțul doamnei; pe celălalt perete se afla o altă litografie reprezentând o doamnă și un domn, amândoi pe cai, sărutându-se în plin galop. De jur împrejurul castului dormitor erau expuse mai multe asemenea litografii, fie portrete ale unor ireale nimfe de la operă, fie ilustrații de romane sau chiar, din întâmplare, două-trei capodopere englezești în care miss Pinckney apărea în pantaloni strâmți, în rolul ei favorit de paj, sau miss Rougemont în rolul Venerei, valoarea acestora fiind sporită de autografele respectivelor artiste, Maria Pinckney sau Frederica Rougemont, înscrise sub portretele acestora în fașimil. Erau imaginile care îl încântau pe cinstitul Harry. Nu era mai rău decât mulți dintre vecinii săi, fiind un orășean grăbit, amabil, jovial și cam fără nicio ocupație. Iar dacă odăile sale erau din belșug împodobite cu lucrări de artă franceză, astfel încât simpla lady Agnes, mama lui, deseori rămânea uimită la vederea noutăților care o

întâmpinau la intrarea în apartamentul unde scumpul ei fiu locuia învăluit în nori de fum frumos mirositor, ei bine, toate acestea nu trebuie să ne mire pentru că, amintiți-vă, Foker era mult mai bogat decât cei de o seamă cu el și își putea permite cu mai multă ușurință satisfacerea unor astfel de gusturi.

O scrisoare de la miss Pinckney, scrisă într-un stil foarte *dé-gagé* în ceea ce privește ortografia, măzgălită fără nicio rețineră pe hârtie filigranată și care începea prin a i se adresa domnului Harry prin formula „Neisprăvitul meu drag”, se vedea pe noptiera lui printre chei și bani, pachete de țigări și un fir de verbină pe care i-l dăruise Blanche Amory și care-i amintea de ziua în care urma să facă onorurile casei la „Elefantul și Castelul”, în Richmond, așa cum promisese. Se mai aflau acolo un bilet pentru o lojă la spectacolul dat în cinstea domnișoarei Rougemont, mai multe bilete pentru „Seara lui Ben Budgeon și Asul din North Lancashire”, în localul lui Martin Faunce, „Tricornul din strada St. Martin, unde Sam Căpățână, Dick Necruțătorul, Mortul (Sfârâmătorul din Worcestershire) vor îmbrăca mănușile, iar iubitorii vechiului și nobilului sport englezesc erau invitați să participe”. Acestea și felurile alte dovezi ale aventurilor și plăcerilor domnului Foker se găseau alături de el, pe noptieră, în momentul în care s-a trezit.

Vai! Cât de inutile i se păreau acum toate aceste plăceri! Ce-l interesau pe el Sam Căpățână și Sfârâmătorul din Worcestershire? Ce rost au gravurile franțuzești care-i fac semne din fiecare colțișor al camerei, aceste adevărate nerușinări uimitor de elegane? Sau Pinckney, cu greșelile ei de ortografie și care-l numește „Neisprăvitul ei drag”, la naiba cu atâtea nerușinare! Ideea că va fi nevoit să ia masa la „Elefantul și Castelul” cu femeia aceea bătrână (treizeci și șapte de ani, pe puțin) îl făcea să simtă cel mai profund dezgust spre deosebire de încântarea pe care, cu numai o zi înainte, i-o produsese această perspectivă.

Când iubitoarea mamă și-a văzut băiatul în dimineața aceea, a observat paloarea din obrajii săi și expresia lipsită de entuziasm.

— De ce joci mereu biliard în localul acela păcătos? îl întreabă lady Agnes. Dragul meu, jocul acesta te va distruge, sunt convinsă.

— Nu e vorba de asta, răspunse Harry încrunțat.

— Atunci e clubul acela groaznic, „Bucătăria din dos”. De multe ori m-am gândit să-i scriu patroanei și să o rog să aibă amabilitatea să toarne foarte puțin vin fierț în paharul tău și să vadă dacă ți-ai pus fularul înainte de a te urca în cupeu.

— Chiar te rog, mamă. Doamna Cutts e o femeie atât de cumsecade, răspunse Harry. Dar nu-i vorba de „Bucătăria din dos”, adăugă el cu un suspin stins.

Cum lady Agnes nu-i refuza niciodată nimic fiului ei și îi îndeplinea toate dorințele fără nicio reținere, Harry o răsplătea cu o încredere perfectă, neascunzându-i nimic despre localurile pe care le frecventa. Dimpotrivă, îi relata anecdote alese cu grijă din repertoriul auzit la cluburi și în sălile de biliard, pe care simpla femeie le savura, dacă nu le putea înțelege pe toate.

— Fiul meu se duce la Spratt's, mărturisea ea prietenelor sale intime. Toți tinerii se duc acolo după bal. Este *de rigueur*¹, scumpa mea. Joacă biliard așa cum jucau macao și zaruri pe vremea domnului Fox. Da, dragul meu tată mi-a povestit de multe ori că totdeauna stătea până la ora nouă dimineața la clubul Brooke's, pe care mi-l amintesc de la Drummington, când eram mică; purta o vestă din piele de bivoliță și eșarfe de satin negru. Fratele meu Erith n-a jucat niciodată în tinerețe, nici n-a pierdut nopțile – sănătatea nu-i permitea asemenea abuzuri –, dar băiatul meu trebuie să facă tot ce fac ceilalți. Da... și mai merge și-ntr-un

¹ „Riguros necesar” (fr. în original).

loc numit „Bucătăria din dos”, frecventat de toate spiritele mari și notorietățile vremii, pe care nu le întâlnești în societate, știi, dar e un mare avantaj și o deosebită plăcere pentru Harry să cunoască aceste personalități, iar acolo aude cum sunt comentate toate marile probleme ale zilei. Iubitul meu tată adesea spunea că e de datoria noastră să încurajăm literatura, iar marea lui speranță fusese să-l vadă pe răposatul dr. Jonson la Drummington, numai că dr. Johnson a murit. Da... și mai venea și domnul Sheridan, care bea o grămadă de vin – obișnuiau să bea mult în timpurile acelea, iar nota de plată la negustorul de vinuri al lui papa era de zece ori mai ridicată decât a lui Erith, care cumpăra atât cât trebuia de la „Fortnum & Mason” și nu făcea provizii.

— Masa de ieri a fost grozavă, izbucni sincerul Harry. Supa lor e mai bună decât a noastră, Moufflet pune prea mult tarhon în tot ce gătește. Au avut un *suprême de volaille*¹ foarte bun, iar prăjiturile au fost mai bune decât cele pe care ni le face Moufflet. Ai gustat din *plombière* și din jeleul de maraschino? Nemaipomenit de bun jeleul acela.

Lady Agnes și-a exprimat aprobarea, așa cum făcea mereu atunci când era vorba de sentimentele fiului ei, care-și continua vicleana conversație, spunând:

— Frumoasă casă are lordul Clavering. Nu s-a uitat la bani când a cumpărat mobila. O adevărată expoziție de argintărie.

Doamna a fost de acord cu toate aceste afirmații.

— Simpatice oameni, sir Francis și soția.

— Hm!

— Știu ce vrei să spui. Lady C. nu e tocmai *distinguée*², dar e foarte cumsecade.

¹ „Preparat din piept de pasăre” (fr. în original).

² „Distinsă” (fr. în original).

— Da, foarte, spuse mama, care era ea însăși o femeie foarte cumsecade.

— Iar sir Francis... Nu prea vorbește el în prezența doamnelor, dar după masă e extraordinar de vorbăreț – un om foarte informat și plăcut. Când îl inviți la masă? Caută o dată mai apropiată, mamă – și, consultându-și agenda, Harry alese o zi peste două săptămâni (o adevărată veșnicie), în care familia Clavering urma să fie invitată în Grosvenor Street.

Ascultătoarea lady Agnes a scris invitația solicitată. Era obișnuită să ia asemenea hotărâri fără să-și consulte soțul, care avea propria societate și își lăsa soția să se ocupe singură de prietenii ei. Harry a privit cartea de vizită – omisiunea unei anumite persoane neproducându-i nicio plăcere.

— Dar n-ai invitat-o pe domnișoara... cum o cheamă? Miss Emery, parcă, fiica doamnei Clavering.

— Creatura aia mică? Nu, Harry.

— Trebuie s-o invităm pe Blanche Amory. Vreau să-l chem și pe Pendennis, care e foarte... amabil cu ea. Miss Amory cântă foarte frumos, nu-i așa, mamă?

— Mi s-a părut cam obraznică și n-am prea ascultat ce cânta. De altfel, nu cânta decât pentru tine și pentru Arthur Pendennis. Dar, dacă vrei tu, o invit.

Și astfel numele miss Amory a fost scris pe aceeași invitație, alături de al mamei ei.

Imediat ce tratativele diplomatice au fost duse la bun sfârșit cu succes, Harry și-a îmbrățișat iubitoarea mamă cu cea mai mare dragoste, după care s-a retras în camera lui unde, întins pe canapea, a rămas liniștit, suspinând în așteptarea zilei care o va aduce pe frumoasa Blanche Amory sub acoperișul patern și punând la cale o mulțime de planuri îndrăznețe pentru a o întâlni.

La întoarcerea din marele tur prin lume, domnul Foker junior adusese un valet poliglot care l-a înlocuit pe Stoopid și a acceptat să servească în cămăși de muselină cu plastron, împodobit cu o mulțime de inele și butoni de aur. Acest om, care nu venea dintr-o țară anume, dar vorbea toate limbile la fel de prost, se făcea util domnului Harry în numeroase feluri: citea corespondența tânărului, cunoștea localurile sale favorite, dar și adresele tuturor prietenilor și servea la mesele festive oferite de tânărul său stăpân. În vreme ce Harry, după întrevederea cu mama lui, stătea întins pe canapea, într-un halat minunat, fumându-și pipa într-o sumbră tăcere, Anatole observase, de bună seamă, că buna dispoziție a stăpânului său fusese într-o oarecare măsură afectată, dar nu a dovedit nicio urmă de mulțumire față de starea de spirit a lui Harry, contravenind astfel bunului gust. Când Harry a început să se îmbrace în costumul său de dimineață, s-a dovedit foarte dornic să placă, fiind deosebit de sever și necruțător cu înfățișarea lui. A probat și a studiat pantalonii de diferite culori, în dungii sau în carouri; toți pantofii fuseseră lustruiți cu furie, croiala cămășilor era prea ieșită din comun, în ziua aceea și-a parfumat lenjeria și corpul cu o generozitate neobișnuită, și mare trebuie să fi fost mirarea valetului când, roșind și bâlbâindu-se, tânărul domn l-a întrebat:

— Ascultă, Anatole, când te-am angajat, n-ai spus tu cumva că... Hm!... că știi să... să faci părul?

Valetul a răspuns că știe.

— *Cherchy alors une paire de tongs, et... curly moi un pew!*, a poruncit domnul Foker voios, iar valetul, întrebându-se dacă stăpânul său e îndrăgostit sau vrea să se dea în spectacol, a pornit în căutarea uneltelor – mai întâi la bătrânul majordom care-l slujea pe Foker senior (de pe a cărui scăfârlie cheală cu greu ai fi

¹ „Caută atunci un drot și... ondulează-mă un pic” (franceză incorectă).

putut aduna o sută de fire), iar apoi la doamna care avea în grijă firavele bucle castanii pe care lady Agnes le purta pe frunte.

Făcând rost de cleștele respectiv, *monsieur* Anatole a răsucit buclele stăpânului său până când părul lui Harry a ajuns la fel de creț ca al unui negru. Apoi, tânărul s-a îmbrăcat cu cea mai mare grijă și s-a pregătit să plece.

— La ce oră să poruncesc trăsorii, sir, să fie la ușa domnișoarei Pingney? îl întrebă în șoaptă slujitorul pe stăpânul care se îndepărta.

— S-o ia naiba! Amân-o pe altă zi. Nu pot să merg... Ba nu. Trebuie să mă duc. Vor veni Poyntz și Rougemont și mulți alții. Trăsura la ora șase, la Pelham Corner, Anatole.

Trăsura aceasta nu făcea parte din echipajele personale ale domnului Foker, fiind închiriată pentru scopuri festive. Și, cu toate acestea, în acea dimineață Foker a folosit propria lui caleașcă. Își dă oare seama bunul nostru cititor în ce scop? Ei bine, pentru a ajunge la Lamb Court, Temple, trecând prin Grosvenor Place (care, după cum știe toată lumea, se afla chiar în drumul spre Temple), și a avea plăcerea de a arunca o privire spre perdelele roz de la fereastra domnișoarei Amory. După care, mulțumit de izbândă, și-a continuat drumul spre locuința lui Pen. Dar de ce vrea el atât de mult să-l vadă pe scumpul său Pen? De ce-i este dor de el? Este oare absolut necesar pentru însăși existența lui Foker să-l vadă pe Arthur după ce se despărțise de el numai cu o seară înainte? Pen locuia de doi ani la Londra, iar Foker nu-l vizitase în total de cinci-șase ori. Care este rostul acestei nerăbdări?

Care? Dacă vreo domnișoară citește cumva această pagină, trebuie să îi aduc la cunoștință că atunci când va fi lovită de aceeași nenorocire care acum douăsprezece ore l-a lovit pe Harry, oameni pe care cu o zi în urmă nu dăduse nici două parole vor deveni deodată interesanți, iar, pe de altă parte, persoanele

pentru care nutrise o oarecare simpatie se vor dovedi insipide și dezagreabile. Atunci scumpa ta Eliza, ori Maria, căreia alaltăieri îi scriai scrisori nesfârșite și îi trimiteai șuvițe din părul tău, lungi de aproape un metru, îți vor fi la fel de indiferente ca și cea mai stupidă rubedenie. În același timp, te vei interesa cu atâta căldură de rudele *lui*, atât de mult vei dori să intri în grațiile mamei sale! Vei simți atâta simpatie pentru omul acela bătrân și cumsecade care îi este tată! Dacă El are obiceiul de a vizita anumite case, câte aranjamente nu vei face pentru a merge tu însăși acolo! Dacă el are o soră măritată, vei dori să petreci dimineți lungi în vecinătatea ei. Sau, domnule, îți vei istovi servitorul, trimițându-l cu bilețele la ea, de mare urgență, de două-trei ori pe zi. Vei plânge dacă mama ta nu va fi de acord să-i vizitezi prea des familia. Singurul care-ți va dispăcea va fi, poate, fratele ei mai mic, care stă acasă în timpul vacanțelor și nu se sfiește să rămână în cameră atunci când tu vii în vizită la noua ta prietenă, iubita lui soră. Ceva de felul acesta ți se va întâmpla, domnișoară, sau domnule, ori, în cel mai bun caz, să sperăm că s-ar putea întâmpla. Da, trebuie să trăiești fierbințelile și frigurile acestei plăcute suferințe. Mama ta (dacă o va admite) a simțit și ea același fior înainte de a te naște, scumpul tău tată fiind obiectul acestei pasiuni. Cine altul ar putea fi? Și, așa cum suferi tu, așa vor suferi și frații tăi, în felul lor, după cum le este firea: mai egoiști, mai nerăbdători și mai încăpățânați decât tine. Se vor năpusti asupra destinului lor atunci când blestemata vrăjitoare își va face apariția. Dar dacă nici ei, nici tu nu veți proceda astfel, Cerul să vă ajute! Așa cum spune jucătorul de zaruri, să iubești și să câștigi este un lucru grozav, să iubești și să pierzi este al doilea lucru grozav. Așadar, dacă vă întrebați de ce Harry Foker se grăbea atâta ca să-l întâlnească pe Arthur Pendennis, simțind, pe neașteptate, un respect deosebit pentru el, nu îmi